

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه
۱۳ اگست ۲۰۲۳

یونس نگاه

فرمان جهادی علیه جهاد

طالبان در دو سال گذشته روایت جهاد ناتمام را تبلیغ کرده‌اند. از ملا هبت‌الله تا وزیران و سخنگویان طالبان کوشیده‌اند دولت‌داری را امر جانبی و در خدمت مأموریت بی‌پایان جهاد تبلیغ کنند. باری ملا هبت‌الله به گروهی از زیردستانش گفته بود که در دوران جنگ مردم روستا را به جهاد دعوت کردیم و به کمک آنان شهرها را فتح نمودیم و اکنون وظیفه داریم تا شهرنشینان را مجاهد سازیم تا همه آماده جهاد شوند و به هر جایی که فرمان بدهم بروند. سخنگوی او در پاسخ به سؤالی در مورد اهمیت آزادی گفته بود، از نظر آنان آزادی در این جهان ممکن نیست و مأموریت آدم‌ها گردآوری توشه برای آزادی اخروی است. بهترین توشه اخروی نیز در روایت طالبان جنگ علیه ناطالبان است.

در سخنان رسمی و تبلیغی کلان‌های طالبان مثال‌های بسیاری از اهمیت جهاد بر دولت‌داری، کار، آبادی و رفاه عمومی دیده می‌شود. آنان با وجود تکیه بر پست‌های پردرآمد و حرص بسیار در افزایش مال و صلاحیت سیاسی، هرگز دست از تبلیغ جهادگرایی برنداشته‌اند، چرا که خاستگاه و پشتوانه اصلی‌شان محیط جهادی است و روابط سیاسی و اجتماعی، و پشتوانه‌های جمعیتی‌شان ایجاب می‌کند تا در ارگ نیز خود را گروه جهادی بخوانند. دوری جستن از این روایت، به رابطه آنان با منابع اصلی قدرت و سربازگیری‌شان آسیب جبران‌ناپذیر می‌زند.

طالبان بین ملت و امت، دولت و امارت، قانون و شریعت، شورا و فرمان، دومی‌ها را برگزیده‌اند. به‌جای پرچم سیاسی کشور، بیرق جهادی خود را در ارگ نصب کرده‌اند و منصب‌های اداری و سیاسی را نیز بر اساس قاعده غنیمت جهادی میان جنگجویان توزیع نموده‌اند. حال از امارتی با این ویژگی‌ها برخی دولت‌ها و افراد انتظار کارهائی را دارند که یک رژیم سیاسی و دولت انجام می‌دهد. حتما انتظار دارند که این گروه لگام گروه‌های جهادی خارجی را به‌دست گیرد و مانع اقدامات تروریستی آن‌ها در بیرون از افغانستان شود.

پاکستان با نفوذی که بر طالبان دارد، تا گرفتن فرمان، فتوا و اعلام موضع علنی علیه جهادی‌های پاکستان از کلان‌های طالبان پیش رفته است، به این امید که طالبان پاکستانی را تضعیف کنند و مانع همکاری جهادی‌های افغان با آنان شوند. نمونه‌های بسیار از اثرگذاری فتوا و فرمان مقام‌های مذهبی و رهبران جهادی در شعله‌ورکردن جنگ و تشویق جهاد داشته‌ایم، اما فتوا علیه جهاد و تروریسم حداقل در چهل سال جنگ افغانستان مؤثر نبوده است. در بیست سال دوره غیرطالبانی، مبالغ و تلاش بسیاری در برگزاری مجالس مالاها و مولوی‌های مطرح افغانستان صرف شد تا جنگ طالبان را غیرشرعی اعلام کرده و از پیوستن توده گرسنه و بیکار به صفوف تروریستان جلوگیری کنند. برای گرفتن فتوا از رهبران مذهبی غیرافغان نیز تلاش شد. از عربستان، مصر، اندونیزیا و حتا پاکستان فتواها و موضع‌گیری‌های ضد تروریستی نشر شد. اما آتش جنگ خاموش نشد، چون عواملی غیر از فتواهای مذهبی، از جمله ناکارگی و فساد اداری که زندگی مردم را تلخ کرده بود، پول‌های بسیاری که از کانال‌های خارجی برای ادامه جنگ می‌ریخت و در نتیجه بازار پردرآمدی که جنگ و ترور شده بود، قد شعله‌های جنگ را تعیین می‌کرد.

«جهاد» در پاکستان نیز با فرمان ملا هبت‌الله، فتوای مفتی طالبان و اظهار نظر وزیران آن گروه متوقف نخواهد شد. سبلی که امروز در افغانستان می‌چرخد و دسته‌دسته آزادی‌ها، حقوق، نان و جان مردم را می‌بلعد، در این جا فرو نخواهد نشست. همسایه‌ها و کشورهای حامی طالبان نمی‌توانند بدون آن که دامن خودشان نیز نم‌گیرد، در این سیلاب ویران‌گر برای مدت طولانی کشتی آمال خود را برانند. اگر با طالبانیسم، جهادگرایی و تروریسم در هر جا و هر کشور مبارزه نشود، خطر گسترش آن هر روز جدی‌تر خواهد شد.